

KINGDOM

lelkek királysága

OF

SOULS

„Erős. Rabul ejt. Szívszaggató.”

– *Samira Ahmed, NYT*

bestsellerszerző

fine
selection

RENA BARRON

RENA BARRON

KINGDOM

lelkek királysága

OF

SOULS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Ez a könyv azoknak szól, akik mernek álmodni,
meg merik élni a saját igazságukat,
ki mernek állni a kegyetlenkedés ellen,
ki merik mondani, hogy *elég vagyok...*

...és a családomnak.

I. RÉSZ

Mert a lángoló hamvából támad majd fel.

Mert soha, semmilyen víz nem csillapítja a szomját.

Mert nem jön el érte a megváltás.

Mert sosem mondjuk ki a nevét.

– A Névtelen dala

PROLÓGUS

*M*ARADJ NYUGTON, KIS PAPNŐ.

Apám az ujjaira tekert fogfűzérrel térdel előttem. Fényes igazgyöngyként ragyognak, én pedig hátrahúszom a vállam, és valamivel jobban kihúszom magam, hogy büszke legyen rám. A djembedobok távoli visszhangja elnyomja a szavait, ám a szeme csillogását nem homályosítja el, ahogy a nyakamra hurkolja a fogakat. Ma éjjel válok az aatiri törzs teljes jogú leányává.

A levegőben ezerszínű mágia szállong olyan hangtalanul, akár a madarak szárnycsapásai. Nem hagy nyugton, ahogy a fénye szentjánosbogárként táncol apám sötét bőrén. Megcsillan az állkapcsán, aztán átugrik az orrára. Megpróbálok megragadni egy aranyszínű szikrát, ám az kicsusszan az ujjaim közül. Felkuncogok, és apám is.

A többi lány csacsog, miközben anyjuk a kaftánjukat és a szerencsehozó csontfüggőjüket igazgatja. A varázslat csak minden harmadikat érint meg, mintha mi, többiek láthatatlanok lennénk. Összeszorul a szívem, ahogy nézem, hogy másokhoz megy, amikor hozzám még sosem jött – egyszer sem.

Néhány tamari nyelvet beszélő lány azt kérdegeti tőlem, milyen érzés ilyen messzire lakni, a Mindenható Királyságban. Azt mondják, nem vagyok igaz aatiri, mivel az anyám nem ebből a törzsből származik. Rossz érzés támad bennem, mert van igazság a szavaikban.

Magasra emelem a fejemet, ahogy apám megigazítja a galléromat. Ő az egyetlen férfi a sátorban, és a többi lány erről is suttog. Nem érdekel, mit beszélnek; örülök, hogy itt van.

– Hozzám miért nem jön el a mágia, apám?

Túl hangosan mondom ki a kérdést, és a sátorban mindenki elhallgat. A lányok és asszonyok úgy bámulnak rám, mintha valami rosszat mondtam volna.

– Ne aggódj, lányom! – mondja, és felhajtja az övéhez illő narancssárga-kék kaftánom ujját. – Majd eljön, ha itt az ideje.

– De mikor? – toppantok.

Nem igazság, hogy a nálam fiatalabb aatiri gyerekek közül soknak már van saját mágiája. Tamarban én vagyok az egyetlen a barátaim közül, aki egyáltalán látja a varázst, azonban itt odaröppen a többi gyerekekhez, és *használni* is képesek. Én nem.

– Lehet, hogy soha, kis *ewayá* – szól a legidősebb lány tamariul, akcentussal. Rám bámul, én pedig összeráncolom az orromat. Nem vagyok *kisbaba*, és téved. Jönni fog.

A lány anyja cicceg a nyelvével, és aatiri nyelven kotkodácsol felette. A szavai jelentés nélkül szállnak el a fejem felett, akár a többi idegen, gyönyörű nyelv az otthoni piacon.

– Még ha a varázs nem is jön el soha – mondja apám –, te akkor is az én kis papnóm leszel.

Nyelvet öltök a lányra. Ebből majd megtanulja, hogy ne legyen ilyen undok.

Egy másik lány azt kérdezi, miért nincs itt az anyám.

– Fontosabb dolga akadt – válaszolom, és eszembe jut, hogyan könnyögött neki az apám, hogy jöjjön velünk.

– Miért szomorkodsz? – kérdezi apám, és összenyomja az arcomat. – Az Imebyé az ünneplés időszaka. Ma éjjel kezded meg a hosszú utat a felnőttkor felé.

A djembék elhallgatnak. Beharapom az ajkamat, és a többi lány is megriad. Ideje kiállni az egész törzs elé, hogy a törzsfő áldásában részesülhessünk. Azonban az én lábam most először nem mozdul, ahogy a lányok és az asszonyok kisietnek a sátorból.

– Apám, haza akarok menni – suttogom, ahogy az utolsó lány is kimegy.

Apám szemében egy kissé elhalványul a csillogás.

– Hamarosan hazamegyünk, rendben?

– Most akarok hazamenni – mondom valamivel határozottabban.

– Nem akarsz részt venni az Imebyén? – vonja össze a szemöldökét.

Olyan erőteljesen rázom a fejemet, hogy összekocannak a csontfüggőim.

Apám talpra áll.

– És ha csak együtt végignéznénk a szertartást?

A törzsfő a sátorba lép, én pedig szorosan apám oldalához bújok. Az asszony ezüstszínű kaftánja a bokája körül fodrozódik, és elüt éjfélékete bőrétől. Őszes tincsek tekeregnek a feje tetején.

– A fiam és az unokám terveznek részt venni a szertartáson, amiért tizennégy napot utaztak? – kérdezi mély, az egész sátrat megrezgető hangon.

Apám átöleli a vállamat.

– Az idén nem.

A törzsfő bólint, mint aki elégedett.

– Beszélhetek négyszemközt az unokámmal, Oshhe?

Apám számomra érthetetlen pillantást vált velem.

– Ha Arrah is beleegyezik.

Nagyot nyelek.

– Rendben.

Mielőtt apám elhagyná a sátrat, megszorítja a vállamat.

– Foglalok egy helyet neked elöl.

A törzsfő foghíjas vigyort villant rám, és leguggol.

– Ülj ide mellém!

A sátor ajtaja susogó hangot ad apám után. Bizsereg a lábam, hogy követhessem, ám megdermeszt a földön ülő nagy aatiri törzsfő látványa. Leülök vele szemben, mire az egyik tenyerét a mennyezet felé emeli. Sárga, lila és rózsaszín mágiaszikrák úsznak a keze felé.

– Hogyan hívod magadhoz a mágiát, Nagy Törzsfő?

Tágra nyílik a szeme.

– Mindenekelőtt a nagyanyád vagyok. Szólíts ekképpen!

Az ajkamba harapok.

– Hogyan teszed, nagyanya?

– Vannak, akik a világ anyagából szívják ki a varázserőt. – Nagyanya az ujjbegyein táncoló színeket nézegeti. – Van, aki szertartásokkal és igékkel csalogatja elő. Sokan egyáltalán nem tudják magukhoz szólítani. Ez Heka ajándéka az öt törzs népének – egy ajándék önmagából –, ám mindenki számára különböző.

Felém nyújtja a mágiát, és én közelebb hajolok. Remélem, ezúttal hozzám jön, azonban amikor a kezemhez ér, eltűnik.

– Látom – mondom előregörnyedve –, de nem engedelmeskedik nekem.

– Ez valóban ritka – mondja. – Nem ismeretlen, de ritka.

Nagyanya mágiája tollpuhán ér a homlokomhoz. Csiklandoz, én pedig a térdem közé szorítom a kezemet, nehogy megvakarjam.

– Úgy tűnik, te még annál is ritkább ajándékot kaptál. – Úgy vonja össze a szemöldökét, mint aki váratlan rejtélyre bukkant. – Még sosem találkoztam olyan elmével, amit ne tudtam volna megérinteni.

Csak vigasztalni próbál, ám ez nem jelent semmit, ha nem tudom úgy magamhoz parancsolni a mágiát, mint az igazi boszorkánydoktorok – ahogy a szüleim és ő is.

Nagyanya a zsebébe nyúlva egy marék csontot húz elő.

– Ezek az őseinké voltak. Arra használom őket, hogy még több varázslatot vonzzak magamhoz – többet, mint amennyit az ujjam hegyével valaha el tudnék kapni. Amikor arra koncentrálok, amit látni szeretnék, ezek megmutatják nekem. Meg tudnád próbálni?

A kezembe ejti a csontokat. Aprók, és meg-megcsillannak a sátorban álló, alacsony állványokra helyezett olajlámpák fényében.

– Hunyd le a szemed! – mondja nagyanya. – Hadd szóljanak hozzád a csontok.

A karomon végigfut a hideg, és dörömbölni kezd a szívem. A djembék odakint újra rákezdik, és a lassú, egyenletes ritmustól elakad a lélegzetem. Az igazság nagyanya arcára van írva, és ezt az igazságot már ismerem. A csontok nem beszélnek.

Sarlatán.

A szó visszhangot ver a fejemben. Így hívja anyám a piaci árusokat, azokat, akik hasznavehetetlen szerencsehozó talizmánokat árulnak, mert gyenge a mágiájuk. Mi lesz, ha engem is sarlatánnak gondol majd?

Annyira szorítom a csontokat, hogy belefájdul az ujjam, és nagyanya azt suttogja:

– Engedd el!

A csontok kirepülnek a kezemből, és szétszóródnak közöttünk a földön. Mindenféle irányban landol egy. Vannak, amik közel kerültek egymáshoz, és van, amelyik messzire esett a többitől. Égő szemmel bámulom őket, feszülten hallgatózom az ősök üzenete után a djembék dobolása felett.

– Látsz vagy hallasz bármit is? – kérdezi nagyanya.

Pislantok, és könnyű futja el a szememet.

– Nem.

Nagyanya mosolyogva gyűjti össze a csontokat.

– Nem mindenki mágiája mutatkozik meg ilyen hamar. Vannak, akik számára meg sem jelenik, amíg már szinte felnőtté nem váltak. Ám amikor ilyen későn érkezik, nagyon erős szokott lenni. Talán egyszer majd hatalmas boszorkánydoktor lesz belőled.

Eszembe jutnak az aatiri lány szavai: *Lehet, hogy soha.*

– Jöjj, gyermekem, vár az ünnepség – mondja nagyanya felemelkedve.

Az arcomon könnyek patakzanak, ahogy kifutok a sátorból, nagyanyát meg sem várom. Nem *egyszer majd* akarok hatalmas boszorkánydoktor lenni – azt akarom, hogy most jöjjön hozzám a mágia. Arcomba csap a sivatagi éj melege, meztelen talpam csattog a kemény agyagon. Az égből varázsszikrák hullanak a gyerekek kinyújtott kezébe, ám jó pár tovaszáll. A tömegben rohanva a szökevény mágia nyomába eredek, elszántan, hogy elfogom magamnak.

Szárnyas kígyóként tekereg a vályogtéglából épült viskók között, mindig két lépéssel előttem. A sátrakon túl távoli morajjá halkul a dobszó. Amikor a mágia eltűnik, megállok. Itt sötétebb van, hűvösebb, és vérmedicina illata szűrja az orromat. Valaki szertartást végzett az árnyak között. Vissza kellene fordulnom, el kellene futnom.

A szél figyelmeztetően süvölt, ám én mégis közelebb lépek. Görbe, gyökérszerű ujjak markolnak a bokámra.

Elrántom a lábamat, és a kéz a porba hullik. A szívem hangosabban kezd dobogni, mint a djembék, ahogy eszembe jut a sok félelmetes történet a démonokról. Lecke közben egyszer így figyelmeztetett bennünket egy írnok: *Ne esetek csapdába az árnyak közt, mert egy démon várja, hogy ellophassa a lelketeget. Minél fiatalabb a lélek, annál édesebb a lakoma.* A gondolatra lúdbőrözni kezd a karom, de magamra szólok, hogy azok a történetek csak a gyerekek ijesztgetésére szolgálnak. Én már kinőttem belőlük.

Csak akkor lélegzek fel, amikor egy nő körvonalai rajzolódnak ki előttem. A bőrére varázslat száll, ő pedig a homokba hull, vonaglik, dobálja magát. Szája borzalmas sikolyra nyílik. Nem tudom, mire véljem őt; öregnek is, fiatalnak is látszik, élő és holt is, és fájdalmai vannak.

– Segíts! – szólal meg a nő összeakadó nyelvvel.

– Elmehetek az apámért – ajánlkozom, miközben segíték neki felülni.

Barna bőre hamuszürkére változott, és le is izzadt.

– Nem kell. – Letörli a port a szájáról. – Csak pihennem kell egy kicsit.

– Mit csinálsz itt? – kérdem mellé térdelve.

– Ugyanezt kérdezhetném tőled, de tudom a választ. – Távoli tekintetében életteli csillogás költözik. – Csak egy oka lehet, ha egy gyermek nem vesz részt az Imebyén.

Elfordítom a tekintetemet – tudja.

– Nekem sincs saját mágiám – mondja keserű, lázadó hangon. – Habár a hívásomra felel.

Nagyot nyelek, hogy visszazorítsam a gerincemen felkúszó hidegséget.

– Hogyan?

Mosolyra húzza rothadt fogakkal teli száját.

– A varázslatnak ára van, ha hajlandó vagy megfizetni.

EGY

HEKA ÖT TÖRZSE MINDEN ÉVBEN ÖSSZEGYÜLIK a Vérhold Fesztiva vára, és ez az idei végre az *én évem* lesz. Ez az év lesz az én tiszta lapom. Az év, ami miatt megérte várni, vágyakozni és annyiszor csalódní. Az év, amikor a varázslat felragyog a bőrömön, és képességekkel ajándékoz meg. Amikor megtörténik, eltűnnek az eddigi balsikereim, és lesz saját mágiám.

Tizenhat éves vagyok, majdnem felnőtt, mind a Királyság, mind a törzs szabályai szerint. Egyre fogy az időm. Ezen a koron túl még semmilyen törzs fia vagy lánya nem kapott képességeket. Ha *idén* nem következik be, soha nem fog.

Nagyot nyelek, és a fűbe törlöm izzadt tenyeremet, ahogy a djembék belefognak a lassú, folyamatos ritmusba. A völgyben táborozó törzsekkel együtt nagyjából harmincezer ember van itt. Gyűrűket alkotunk a Heka templomának közelében fekvő szent kör körül, és a közepén égő tűz hol felcsap, hol elcsendesül a dobok ritmusára. A dobosok a kör szélén menetelnek. Az öt törzs úgy fest, mint akikben nincs semmi közös, ám egyként mozdulnak Heka, a földjeik istenének tiszteletére.

A levegőben sűrű a mágia, annyira, hogy csípi a bőrömet. Táncot jár az éjszakai égbolton, a vibrálóan színes sátrak sorai felett. A tunikám a hátamhoz tapad az összezsúfolt testek melegétől. A völgyben terjengő erős szag a Keleti Piac legforgalmasabb napjaira emlékeztet. A lábam ideges ritmust dobol, míg a többiek tapsolnak a zenére.

Mint nagyanya vendégei, Essnai, Sukar és én kitüntetett helyen ülünk, a szent kör közelében lévő párnákon. Nem azért, mert különlegesek vagyunk. Inkább a szöges ellentétei: átlagosak és még kívülről is. Néhányan megbámulnak bennünket, hogy ezt el ne felejtjük. Azt kívánom, bárcsak ne zavarna a pillantásuk, de csak továbbbi kételyeket támasztanak bennem. A hatásukra megkérdőjelezem, hogy idetartozom-e. Hogy van-e még esélyem a sok kudarccal teli év után.

– Gondolom, ez a tekintet azt jelenti, már közeleg a varázslat – mondja Sukar, és összeráncolja az orrát. Az alkarján és borotvált fején már világítanak a tetoválások, tehát ő is pontosan tudja, hogy a mágia már itt van körülöttünk. – Vagy az, vagy hiányzik neked *valaki* otthonról...

Forró pír kúszik fel a nyakamon. Mindketten tudjuk, kire gondol. Megpróbálom ideképezni Rudjeket, ahogy egy párnán ücsörög díszes elarájában. Még nálam is jobban kilógna, és ennek minden percét imádná. A gondolat mosolyt csal az arcomra, és egy kissé megnyugtatja az idegeimet.

Sukar, Essnai és én a karavánnal utaztunk ide Tamarból. Megmásztuk a Mindenható Királyság nyugati szélén álló Barat-hegységet, hogy elérjük a törzsi földeket. Nagyjából kétszázan jöttek el, ám sokkal több törzsi vérű tamari nem vette a fáradságot.

– Téged is a Királyságban kellett volna hagynunk – mondom Sukarnak megvetően. – Vannak köztünk, akikbe elég tisztelet szorult,

hogy csendben hallgassák a szertartást, úgyhogy kérlek, ne vond el a figyelmemet.

– Nos, és ha épp erre a figyelemelterelésre van szükséged... – Rám kacsint.

– Essnai, segíts! – kezdek könnyörögni. – Mondd neki, hogy viselkedjen!

A lány törökülésben ül Sukar másik oldalán, az arca merev, akár a kő, mint mindig. Apám tegnap éjjel vérmedicinát készített a haja színezésére, és az élénkvrös szín jól mutat éjfekete bőre mellett. Ahogy általában, most is sokan megfordultak utána, habár Essnai mintha ezt sosem venné észre. Inkább epekedő kiskutyának látszik az *amá*-ja, Kira nélkül.

A dobosokat figyelve vállat von. – Úgysem fogad szót.

Sóhajtva fordulok vissza a szent kör felé. A hold bíborszínben tündököl, mélyebb árnyalatban, mint egy órával korábban. Tamarban azt tanították nekünk, hogy a hold orisája, Koré ezen az éjszakán vért könnyezik halott rokonaiért. Ötezer évvel ezelőtt ő és ikertestvére, Re'Mec, a nap orisája, hadat indított a Démonkirály ellen, aki olthatatlanul szomjazott a földi lelkekre. Azonban a törzsek úgy hiszik, a vérhold a Hekával való köteléküket jelképezi, mivel csak erre az időre tér vissza, hogy megajándékozza a jövő generációit.

A tűz még ilyen távolról is izzadsággöngyöket varázsol a homlokomra. Vagy legalábbis úgy teszek, mintha a tűz miatt lennék ideges. Azt kívánom, bárcsak olyan lehetnék, mint Sukar és Essnai. Őket nem érdekli, hogy nincs saját mágiájuk, de nekik ez más. Egyik szülőjük sem birtokolja az ajándékot. Nekik nem kell felnőniük két előkelő vérvonal örökségéhez.

Amikor a jelenlétem *másik* okára gondolok – a próbákra –, öszszezgrik a gyomrom. A dobok elhallgatnak, a csend pedig olyan

hirtelen áll be, mint a vihar előtti nyugalom, és még jobban megfeszülnek az izmaim. A zenészek majdnem olyan mozdulatlanul állnak, mint a tamari tudóskerület szobrai. A tömeg elnémul. A pilanát, amelyet vártunk, végre eljött, azonban egy szívdobbanásnyival tovább tart, hogy engem gúnyoljon. Ez alatt az idő alatt az agyam végigszalad a „mi lesz, ha” sorozaton. Mi lesz, ha nem történik meg? Mi lesz, ha *igen*, de az én mágiám nem olyan erős, mint a szüleimé? Mi lesz, ha arra kárhoztattam, hogy szerencsehozó talizmánokat áruló sarlatán legyek?

Az vajon tényleg *annyira* rossz volna?

Felhúzom a térdemet, és eszembe jut az a nő az Imebyén, aki a homokban vonaglott. *A varázslatnak ára van, ha hajlandó vagy megfizetni.* A fülemben csengnek a sarlatán szavai, olyasvalakié, aki kétségbeesetten vágyik a mágiára. Kiűzöm őt a gondolataim közül. Nekem még van esélyem – Hekának még van ideje átadni nekem az ajándékát.

Dúdolás hangzik fel a hátam mögött, és a nyakamat nyújtogatva meglátom a tömegben áttörekvő boszorkánydoktorokat. Ők fogják előadni az egy hónapos ünnepséget megnyitó táncot. A vérhold kísérteties árnyékot vet rájuk. Az ő hangjukon kívül csend van az egész völgyben. Nincs suttogás, a gyerekek sem bohóckodnak, csak a szél füttyülése és az emberek lába kelt zajt a fűben. Annyira vágyom rá, hogy közöttük legyek, tartozzak valahová, felnőjek a családom örökségéhez! Ehelyett itt ülök oldalt, és csak figyelek – *mindig* csak néző vagyok.

A szertartásra hét-hét boszorkánydoktor áll elő az öt törzsből. Hatan alkotják az *edamot*, a törzsi tanácsot, ami rangban a törzsfő alatt áll. Habár a törzsekből sokan birtokolják Heka áldását – a mágiát –, a boszorkánydoktorok nem olyanok, mint ők. A törzsfők azért bízták rájuk ezt a címet, mert jobban uralják a varázslatot, mint a többiek.

A törzsekből csak körülbelül százan érdemelték ki ezt a tekintélyes kitüntetést. Őket tisztelik az emberek leginkább, és ők azok, akikre én a legjobban irigykedem.

A közeledő boszorkánydoktorok énekétől még a csontjaim is borzongani kezdenek. Milyen érzés lenne olyan könnyedén parancsolni a mágiának, mint ahogy levegőt vesz az ember? Az ég felé nyúlni, és összegyűjteni az ujjam hegyére, vagy a lelkek világában kóborolni? Nem csupán látni a varázslatot, hanem megszelídíteni, az akaratomhoz hajlítani, *varázslatosnak lenni?*

Elöl a litho törzs boszorkánydoktorai lépdelnek: négy nő és három férfi. Az ő törzsük a Heka templomától délnyugatra lévő erdős vidéken él. Fehér por és nyersbőr mellény borítja a testüket. Fém-ből, csontokból és színes gyöngyökből készített bonyolult koronájuk meg-megzörren a szélben. A föld elmozdul a lábuk alatt, finoman, akár a tenger hullámai, és a szent körhöz irányítja őket, amelybe csak az *edam* léphet be.

A menet közeledtével a dobosok is újrakezdek, kissé távolabb húzódnak a körtől, és letelepszene a fűbe egy üres részen. A ritmus gyorsulni kezd, amikor a litho törzsfő belép a szent körbe.

A következő a kes törzs – a legkisebb az öt törzs közül, a földjeik északnyugat felől határolják a völgyet. Áttetsző bőrük és szinte szintelen szemük az északi népekre emlékeztet. Ketten közülük alabástromfehérek, és élénk színű ruhájuk éles kontrasztot ad a megjelenésüknek. Az eget minden lépésükre villámlás hasítja ketté, és szikrák táncolnak a bőrükön. Füstöt eregető zacskókat lóbálnak, a szaga égeti az orromat. Vézromák, gyömbér és euru paprika: tisztítóorvosság, már segítettem apámnak elkészíteni otthon, a műhelyében.

Utánuk a templomtól délre fekvő hegyekből érkezett törzs következik. A zu boszorkánydoktorok felettünk szökkennek, a lábukat

megtartja a levegő. Testüket tetoválások fedik, és agancsokból készített koronát viselnek, némelyik görbe, némelyik kampós, van köztük kicsi és nagy is. Néhányat síkos fémből készítettek olyan élesre, hogy le tudná vágni egy ember ujját. Egyetlen ballépés, és egy agancs a tömegre eshet, az pedig nem lenne szép látvány. Minden eshetőségre felkészülve a térdeim közé dugom az ujjaimat.

Sukar féloldalas vigyorral bök oldalba. Zu családból származik, és habár legalább két tucat tetoválás virít rajta, közel sincs annyi, mint az *edam* tagjainak.

– Ahogy mindig, most is ők a leglenyűgözőbbek – suttogja.

Sukar karjára csapok, hogy elhallgattassam, és Essnai ugyanabban a pillanatban suhintja tarkón. Összerezzen, de okosabb annál, mint hogy ellenkezzen. Az aatiri törzs következik, amit Essnai és én a legjobban vártunk. Essnai rövidre vágott haja ellenére sem tagadhatná le, hogy aatiri – magas járomcsontja és távol ülő szemei elárulják. Akkor barátkoztunk össze, amikor az Imebyén rám talált a sivatagban a sarlatánnal.

Elönt a megkönnyebbülés hulláma, amikor nagyanya előlép a sötétből az aatiri törzs élén. Csakis rá számítottam, mégis ő az első ismerős arc számomra az *edamból*. Kihúdom magam ültömben, és próbálok hasonlítani legalább az árnyékára a nagy aatiri törzsfőnek.

Az aatirik nem lépdelnek és nem is ugrálnak, mivel mágiafelhők hordozzák őket. Nagyanya ezüstös fűrtjei koronaként tekerednek egymásba a feje tetején, nyakában fél tucat fognyákláncot visel. Az aatirik magasak, vékonyak, kiáll a járomcsontjuk, és drótszerű hajukat befonva hordják, mint én az enyémet. A bőrük gyönyörű, akár *ösana* órája.

Apám az utolsó közülük, aki a körbe lép, és a szívem csak úgy szárnyal. Magas, büszke és varázslatos, jobban, mint nagyanyán kívül

bárki az *edamból*. A felhőjén áll, egyik kezében a hagyományos bot, a másikban egy csontból faragott kés.

Apám csak tiszteletbeli tagja az aatiri *edamnak*, hiszen nem a népével él, ám azt nem tagadják, hogy ő az egyik leghatalmasabb közülük. Nem vagyok olyan ostoba, hogy azt gondoljam, ha... *amikor*... megkapom a mágiám, leszek olyan tehetséges, mint ő. Apám látványa azonban büszkeséggel tölt el.

A mulani törzs az utolsó. Ők élnek a legközelebb Heka templomához.

Heka egy mulani nő számára fedte fel magát, amikor ezer évvel ezelőtt leszállt a csillagok közül. Most a mulani törzsfő szolgál a hangjaként. Ez anyám pozíciója lenne, ha nem hagyta volna el a törzset, anélkül, hogy akár egyszer is hátrapillantott volna. Még csak tizennégy éves volt, de már olyan megdöbbentő mágikus erőt mutatott, hogy a népe őt nevezte ki a következő törzsfőnek és Heka követének.

Ahhoz a legendához sem tudnék soha felnőni, de ettől még vágyom rá.

A többi törzsből érkezett boszorkánydoktorokkal ellentétben, ahol több nem is képviselteti magát, a mulani boszorkánydoktorok mind nők. Eltakarom a szemem a villódzó fények elől, melyek minden alkalommal kísérik őket, amikor belépnek a szent körbe. Sukar az orra alatt káromkodik, mert túl buzgó a *nemfigyelésben*, és elfeledkezett róla. A körülöttem felhangzó morgolódásból ítélve nem ő az egyetlen. Miután lehűlt az aurájuk, a mulanik megállnak a tömeggel szemben. Széles váll, gömbölyded alak jellemzi őket, és különböző bőrszínük van, a sötétbarnától az alabástromig. Borostyánszínű szememet és a színem egy részét tőlük örököltem, míg vékony testalkatom az aatirikre hajaz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Heka nevében szólok. – A mulani törzsfő szavai visszhangoznak a völgyben, elnémítva mindenkit. – A mágia atyja és anyja nevében szólok. Annak a nevében szólok, aki magából adott nekünk, amikor az orisák visszatartották a varázslatot a halandó fajtól. Annak a nevében, akinek nincs kezdete és nincs vége.

A mulani törzsfő anyám unokatestvére, hangja uralkodói hangzással zeng. *Majdnem* olyan fenségesen, mint az anyámé: Arti halk szavú, ám a Mindenható Királyságban ugyanannyi tiszteletet kap a parancsa, mint az unokatestvéréé a törzsi földeken. Azt mondom magamnak, hogy nem baj, ha nincs itt. Ami itt zajlik, nem sokban különbözik az otthoni szertartásoktól. Ott anyám az ideje legnagyobb részét a Mindenható-templomban tölti, ahol ő és a látnokok az orisákat szolgálják. Amikor anyám elhagyta a törzsi földeket, a Királyság isteneinek vallását is felvette.

Amikor fiatalabb voltam, könnyörögtem anyámnak, hogy töltsön velem több időt, de ő már akkor is túlságosan elfoglalt volt. Mindig vagy elfoglalt, vagy elérhetetlen, vagy boldogtalan – ezt különösen az én varázstalanságom idézte elő. Súlyos neheztelés nyilall a mellkasomba. Ha őszinte akarok lenni, egy részem még mindig azt kívánja, hogy más legyen a kapcsolatunk.

– Heka ezer éve minden vérhold kezdetén eljön hozzánk – folytatja a mulani törzsfő. – Újra így lesz. Ezen az éjszakán az ő imádatára gyűlünk össze, hogy népünk részesüljön a kegyéből. Megosztjuk vele a *kánkat*, hogy a lelkünkbe nézhessen, és méltónak találhasson bennünket.

Felgyorsul a szívverésem a várakozástól. Heka látogatása után minden évben sok gyerek nyeri el a mágiaát, a nagyon fiataloktól a tizenhat évesekig. Ebben az évben muszáj, hogy rám kerüljön a sor – mielőtt még túl idős leszek, és túl késő nem lesz. Ha lesz mágiam, az